

Waarover gaat *Rosas danst Rosas* dan? Enerzijds gaat het over het dagelijkse leven, over onze eigen bewegingen en gebaren die zoveel verdragen en zoveel verbergen. "Vermeiden wir bei Gott jene Zärtlichkeiten in denen die großen Gefühle allzu leicht Zerstreuung finden. Gar Entkräftung" (*). Anderzijds gaat *Rosas danst Rosas* over de manier waarop die realiteit in kunst kan getoond worden: indirect, verborgen (dus leugnachtig? niet realistisch?), meerduidelijk ook. Door het dagelijkse leven van de kunstenaar (vrouw, danser, choreograaf) als referentiekader in de voorstelling in te voeren, wordt *Rosas danst Rosas* een productie over wat kunst met het dagelijkse leven doet en

stelt het zich lijnrecht tegenover die andere aanpak van de realiteit in kunst, die pretendeert dat leven in kunst zijn gelijkenis vindt, dat ze ergens kunnen samenvallen. Realisme versus naturalisme met het melodrama daar tussen in. Het postmodernisme is hier dan toch aanwezig, en wel in zijn theoretische dimensie: *Rosas danst Rosas* is ook een onderzoek naar wat bewegingen eventueel kunnen vertellen.

Marianne Van Kerkhoven

(*) Botho Strauss, *Trilogie des Wiedersehens*, DTV Neue Reike 1980 — geciteerd in de programmabrochure.

Rosas danst Rosas is nog te zien op het Hollandfestival: 11 en 14 juni in Amsterdam; 18 en 19 juni in Den Haag. Na een tournee langs (o.m.) Kopenhagen, Rouen, Zürich, Avignon en Florence, komt de productie opnieuw naar België: in oktober zal ze te zien zijn in het eerste dansfestival van 't Klapstuk te Leuven.

ROSAS DANST ROSAS

choreografie: Anne Teresa De Keersmaecker; met Adriana Borriello, Anne Teresa De Keersmaecker, Michèle Anne De Mey, Fumiyo Ikeda; muziek: Thierry De Mey; licht: Remon Fromont, Bert De Raeymaeker.

Ondertussen in Café Plasky... Les grandes manœuvres du Kaaitheater

Vrijdag 22 april, 19u30. Ik kijk nog even de tuin in, aarzel en neem afscheid van al wie me lief is. "Tot 7 mei 's morgens" fluister ik. Dan eindigt voor mij Kaaitheater 83. Op 9 mei moet mijn tekst voor ETCETERA binnen, flitst me door het hoofd. Het wordt twee dagen koffie slurpen; door het huis dwalen; vreemden ontmoeten in mijn badkamer; onrustig slapen en bladen uit de schrijfmachine rukken tot aan de rand van de vertwijfeling. Waarom moet ik zo nodig mijn indrukken weergeven? Waarom heb ik het geaccepteerd? Ik die geen criticus wil zijn en me het best op mijn plaats voel tussen de 'gewone' toeschouwers. Het is pas een paar jaar dat ik de weg naar het theater herontdekt heb. Voordien... nee hoor. Ik denk dat het door dat onderwijs van ons kwam. Een heel jaar over één stuk

van Molière en evenveel tijd met Vondel in de buurt. Waarom dit punt en die komma? Waarom dat woord en geen ander? Waarom zus en zo en dit en dat? Versregel na versregel en bladzijde na bladzijde. En de K.N.S. die als klap op de vuurpijl het stuk nog programmeerde ook. Ik heb er Lucifer in hoogsteigen persoon ontmoet. Nee, dat kom je in één decennium niet te boven. Bijna een kwarteeuw ben ik in een wijde boog om iedere schouwburg gelopen.

"Alles is nu anders, meneer. Er is inmiddels zoveel veranderd". Als ik met mijn kinderen over theater spreek, nu ze zonder blijvend letsel het middelbaar onderwijs hebben overleefd — Oh, wat heb ik daarover gewaakt. Welke speelse oefeningen heb ik aan tafel bedacht als therapie — als ik over theater spreek,

meneer, kijken ze me aan alsof E.T. himself met een ongrijpbare boodschap uit de ruimte komt aandraven. Goddank, er is zoveel veranderd.

Daaraan, en aan nog andere dingen, denk ik onderweg naar *King Lear*, want ik wil van wal steken met een Vlaams werkstuk. Ik weet dat ik niet zo dol ben op klassiekers. Ik wil de adem van mijn tijd in de nek voelen. Dan pas krijg ik kippevel; de druk op de ogen; de krop in de keel of het ondefinieerbare gevoel in de maagstreek. Ik heb eerst *King Lear* gelezen. De lectuur heeft te lang geduurd maar het theaterbeeld van Jan Decorte boeit me. Het verrast me zelfs. Traagheid stoort me niet. Het amateuristisch-jachtige van het dagelijkse leven meer en meer. Als ik de Beursschouwburg betreed, vraagt men me naar de parkeerplaats van mijn wagen want "het duurt tot halftwee" voegt men er bijna verontschuldigend aan toe. Ik heb tijd. Het wit decor ligt in de lijn der verwachtingen. Het zwarte na de pauze hoeft voor mij zelfs niet. Ik zie *King Lear* spreken, dezelfde gebaren maken, zich verplaatsen als J.D. De trutachtige witte jurk met blauw lint en het kroontje van Cordelia insinueren fletse sentimentaliteit in de plaats van gevoel. De oudmodische groene jurken en de wiebelende horentjes van haar zussen suggereren eerder dwaasheid dan sluwheid en list. *Lear* met zijn bretellen heeft meer weg van een verlopen kruidenier en Gloucester en Kent... het zijn kl..., nee sullen. Wat is er aan de hand met deze personages? Hun archaïsche taal, vaak onbegrijpbaar gefluister, en hun houterige onnatuurlijke bewegingen vervreemden. Ik word er niet door ontroerd... niet eens beroerd; ik denk na. Wat is er gaande? Is deze wereld dan zo dwaas? Is de discrepantie tussen wat we zeggen en wat we doen dan zo groot? Waarom zo'n angst voor emo-

Route 1 & 9
(Wooster Group)
Foto Herman Sorgeloos

